

A Győri Ítéltábla a Dr. Kises Éva Ügyvédi Iroda (...) által képviselt **I.rendű felperes neve (...)** **felperesnek** a dr. Papp Sándor ügyvéd (...) által képviselt **alperes neve (...)** **alperes** ellen társasági határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Veszprémi Törvényszék 2019. június 5. napján kelt 4.P.20.392/2018/35/I. számú ítélete ellen a felperes által 36. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - megtartott tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.400,- (azaz huszonötezer-négyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperesi vadásztársaság tagja.

Az alperes 2018. január 15. napján FB 1/2017. (I.15.) szám alatt az alábbi fegyelmi határozatot hozta:

„A fegyelmi bizottság megállapítja, hogy I.rendű felperes az alperes tagja azzal a tevékenységével, hogy közreműködött az alperes területén olyan gáz-hangágyúk kihelyezésében és üzemeltetésében, amelyek az adott körzetekben vadkár elhárítását nem tudták szolgálni, ellenben alkalmasak voltak a vad nyugalmanak megzavarására és az alperes, mint vadászati jogosult vadgazdálkodási tevékenységének akadályozására, megsértette a vad védelméről, vadgazdálkodásról, valamint a vadásatról szóló 1996. LV. törvény 28.§-ban foglaltakat, amely magatartás egyben megvalósítja az alperes Alapszabálya 12./ pontjának megsértését, ezzel a alperes fegyelmi szabályzata 5.§. első és harmadik francia bekezdése szerinti fegyelmi vétséget követett el, amiért a fegyelmi bizottság a fegyelmi szabályzat 8.§. e./ pontja alapján 2 (kettő) évi időtartamra eltiltja a alperes vadászterületén való vadásztól és a vadásztársaság rendezvényein történő részvételtől.”

A kiszabott fegyelmi büntetést az alperesi vadásztársaság - 2018. március 10. napján megtartott közgyűlésén - 6/2018.(III. 10.) számú határozatával helyben hagyta.

A felperes keresetében a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozással, hogy az a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. tv. (Vtv.) 28.§. (3). bekezdésébe, a 78-79.§-okba; az alperes alapszabályának 12./ pontjába, a fegyelmi szabályzat 5.§. első és harmadik francia bekezdésébe, a 8.§. e./ pontjába és a IV. fejezet eljárási szabályaiba ütközik, továbbá ellentétes a ... Megyei Kormányhivatal ...i Járási Hivatala VE-04B/HAT/1924-5/2017. számú határozatával. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 38.100,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában kiemelte, hogy a Vtv. 28.§. (3). bekezdése szerint a vad védelme érdekében tilos a vad bűvő-, lakó-, és táplálkozási, valamint szaporodási vagy költési helyét zavarni. Nem minősül zavarásnak az okszerű mező- és erdőgazdálkodással összefüggő tevékenység, ideértve a halastavak lehalásztását is.

A Vtv. 78.§-a szabályozza a vadászatra jogosultnak a vadkár elhárítással kapcsolatos kötelezettségeit, míg a 79.§-a azt, hogy a földhasználó miként köteles e tevékenységben közreműködni.

Az alperes alapszabályának 12./ pontja az alábbiakat tartalmazza:

„A vadásztársaság tagjának kötelessége a vadgazdálkodásra és a vadászatra, a fegyver- és lőszer tartására és használatára vonatkozó jogszabályokat, az Alapszabályt, a Házi Szabályzatot és az egyéb szabályzatokat, a közgyűlési és intéző bizottsági határozatokat, valamint a vadásztársaság tisztségviselőinek törvényes hatáskörükben kiadott rendelkezéseit, intézkedéseit megtartani.”

A fegyelmi szabályzat III. fejezet 5.§-a kimondja, hogy fegyelmi vétséget követ el a vadásztársaság azon tagja, aki

- a vadásztársaság Alapszabályát, a vadásztársaság egyéb belső szabályzatát megsérti,
- a vadásztársaság egyes szervezeti egységeinek döntéseit tartalmazó határozatokat nem tarja be,
- a vadgazdálkodásra, a fegyver- és lőszer tartására, valamint használatára vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megsérti.

A 8.§ e./ pontja szerint fegyelmi büntetésként szabható ki a vadásztársaság rendezvényein, vadászaton való részvételtől eltiltás 6 hónaptól 2 évig terjedő időtartamra.

A fegyelmi szabályzat IV. fejezete az elsőfokú fegyelmi eljárás szabályait tartalmazza.

A törvényszék a felperesnek az alpereshez címzett, 2017. szeptember 11-én kelt levele, valamint **tanú 1** és **tanú 2** tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes részt vett a perbeli fegyelmi határozatban megjelölt hangágyúk telepítésében, üzemeltetésében és nem fogadta el **tanú 3** tanú nyilatkozatát, mely szerint ő a hangágyúk kizárólagos üzemeltetője.

Az alperes hivatásos vadászának, **tanú 1**nak a tanúvallomása alapján bizonyítottan látta, hogy a hangágyúk az alperesi fegyelmi határozatban megjelölt területeken kerültek elhelyezésre és működtek, olyan területen nyertek elhelyezést, ahol nem voltak kultúrnövény ültetvények, illetve az ott lévő erdőket a vadak már nem tudták károsítani, voltak olyan hangágyúk, amelyek a vadászati szóró közelében kerültek elhelyezésre, így kifejezetten akadályozták az alperes vadkár elhárítási, vadászati tevékenységét.

Dr. **szakértő 1** magánszakértői véleménye lapján igazoltnak ítélte, hogy az alperesi fegyelmi határozatban megjelölt területeken kihelyezett hangágyúknak vadkár elhárítási szerepe - az 1/H beíró körzet egy részén (akác felújítás, fiatalos, tuskósarj eredetű) kívül - nem volt, amennyiben pedig nem áll fenn a Vtv. 28.§ (3). bekezdése szerinti „védendő érdek”, ott a kihelyezett hangágyú a vad nyugalma mindenképpen indokolatlanul zavarja.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a felperes azon védekezését, mely szerint semmi nem bizonyítja, hogy a szakértő által vizsgált területeken hangágyúk voltak elhelyezve. Álláspontja szerint **tanú 1** tanú vallomása bizonyítja a hangágyúk létét a szakvéleményben megjelölt területeken, továbbá az 1/H, valamint az 1/F megjelölésű beíró körzetekben a szakértői szemle idején is megtalálhatóak voltak ezen eszközök.

A fentiekben részletezett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes közreműködésével kihelyezett és üzemeltetett hangágyúk zavarták a vad bűvő-, lakó- és táplálkozási, valamint szaporodási helyét, a felperes a keresettel támadott határozatban rögzített magatartásával a Vtv. 28. § (3) bekezdésében, ezen keresztül az alapszabály 12./ pontjában foglalt kötelezettségét megsértette, ez pedig a fegyelmi szabályzat III. fejezet 5.§ első és harmadik francia bekezdése szerint fegyelmi vétség, így a fegyelmi határozat nem sért jogszabályt, nem ütközik az alapszabály rendelkezéseibe, tehát a Ptk. 3:37. §. (1). bekezdés alkalmazásának nincs helye.

Rámutatott arra, hogy a felperes, mint a vadásztársaság tagja, családi gazdálkodó minőségében is köteles a vadásztársaság alapszabályában, valamint a Vtv.-ben foglalt rendelkezések betartására. A fegyelmi határozat nem sérti a Vtv. 78-79.§-ában foglaltakat, mert az ott szabályozott magatartások nem képezték a fegyelmi eljárás tárgyát.

A rendelkezésre álló okiratok alapján nem állapítható meg, hogy az alperes a fegyelmi eljárás lefolytatása során megsértette volna a fegyelmi szabályzat IV. fejezetében foglaltakat, konkrét eljárási szabálysértésre a felperes maga sem hivatkozott.

Az ügy eldöntése szempontjából a ... Megyei Kormányhivatal ...i Járási Hivatala által hozott VE-04B/HAT/1924-5/2017. számú határozatnak nincs jelentősége, az abban foglaltak a 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 263.§ (2). bekezdése értelmében a bíróságot nem kötik.

Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt szakértői véleményeket bizonyítékként nem vette figyelembe, megítélése szerint azok előterjesztésére a Pp. 275.§, 302.§ és 306.§-aiban foglaltak megsértésével került sor.

A kifejtettekre figyelemmel a törvényszék a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezésében az ítélet Pp. 383. §-a alapján való megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy nem nyert bizonyítást, hogy a perbeli időszakban konkrétan hol működtek a gázágyúk, és azt sem, hogy ezeken a konkrét helyszíneken alkalmasak voltak a vad nyugalma indokolatlan megzavarására.

Kiemelte, hogy a bíróság tájékoztatása szerint szakértői vélemény szükséges annak megállapításához, hogy a hangágyúk zavarták-e a vadat. Ezt a körülményt az alperesnek kellett volna bizonyítani. A szakértőnek a konkrétan kihelyezett eszközök zavarásáról kellett állást foglalnia, nem a jelenről és nem általában.

Nem nyert bizonyítást, hogy a perbeli időszakban is pontosan ott működtek a hangágyúk, ahol a szakértő a vizsgálatát elvégezte.

A szakértő nem a biztonsági körzetek egészét, hanem azokon belül egyes konkrét, koordináták szerint azonosított kis területű helyszíneket vizsgált.

A fegyelmi határozatban megjelölt 6 beíró körzet, az alperesi ellenkérelemben megjelölt 5 terület, továbbá a szakértői véleményben meghatározott 9 helyszín nem mutat egyezőséget.

Képviselő 1 alperesi képviselő és **Képviselő 2** alperesi képviselő a tárgyaláson szintén nem a fentiekkel egyező területeket jelölt meg. **Tanú 1** tanú sem igazolta a fegyelmi határozatban megjelölt területek mindegyikét.

Kiemelte a felperes, hogy egy beíró körzeten belül több különböző hasznosítású, illetve különböző fajtájú és korú, összetételű növényzettel borított terület található. Semmi nem bizonyítja, hogy a perbeli időszakban is ugyanazokon a konkrét helyszíneken működtek a hangágyúk, amely helyszíneket a szakértő megvizsgált. **Tanú 1** tanú vallomása is csak általában jelöli meg a beíró körzeteket, de azt nem igazolja, hogy az adott körzeten belül a pontos, a szakértő által vizsgált helyszínen működtek a hangágyúk.

A törvényszék tévesen a szakértői kompetenciába tartozó következtetéseket tanúvallomás alapján vont le, a szakértő jelenre vonatkozó megállapításait pedig önkényesen kiterjesztette a perbeli időszakra, az eltérő adottságú és élőhelyi jellemzőkkel rendelkező beíró körzetek egészére.

Az sem nyert bizonyítást, hogy a szakértő által megjelölt és vizsgált helyszínek valóban azokban a beíró körzetekben találhatóak, amelyek az alperesi határozatokban szerepelnek. A szakértő ez irányú megállapítását egy jelenlévő vadász, **vadász 1** nyilatkozata alapján rögzítette, elismerte, hogy ezt meghaladóan semmilyen ellenőrzést nem végzett. Az sem tisztázott, hogy a megjelölt vadász az alperessel milyen jogviszonyban áll, és milyen minőségben képviselte a helyszíni szemlén.

A szakértő kifejezetten elismerte, hogy utólag már nem tudta vizsgálni, hogy a perbeli időszakban mely konkrét helyszíneken működtek a gázágyúk.

Tanú 1 tanúvallomása is ellentmondásos, hiszen egyrészt azt állítja, hogy nem voltak arra kultúrnövények, ahol a hangágyúk kihelyezésre kerültek, máskor pedig úgy nyilatkozik, hogy kukoricaföldön lévő hangágyút helyezett a felperes üzembe.

Tanú 2 nyilatkozata szerint pedig az általuk látott hangágyú egy réten volt elhelyezve. A tanúvallomások sem igazolják tehát, hogy az ágyúk olyan területen voltak elhelyezve, amelyeken nem voltak kultúrnövények. A törvényszék a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét megsértve a fenti ellentmondásokat nem tisztázta.

Kifejtette a felperes, hogy a szakértői táblázatban 5. sorszám alatt feltüntetett helyszínnel kapcsolatosan a szakértő is elismeri, hogy a hangágyúnak vadkár-elhárítási szerepe lehet. A 7. sorszámú ingatlan kapcsán is megállapította, hogy az érintett terület folyamatos és súlyos vadkárosításnak van kitéve.

A felperes kifogásolta, hogy a szakértő nem adott választ arra a felperesi kérdésre, hogy mekkora az hangerőtartomány, amely valóban alkalmas lehet az erdő közepén tartózkodó vad nyugalmanak megzavarására, figyelemmel arra a szakértői megállapításra is, hogy a gázágyúk az erdőnek minősülő területek szélén voltak találhatóak. Utalt arra, hogy az eszközök 5 különböző hangerő-beállítási fokozattal rendelkeznek. A szakértő azt sem vizsgálta, hogy a konkrét eszközök a perbeli időszakban milyen hangerővel működtek.

A fentiekre figyelemmel nem nyert bizonyítást, hogy a határozat alapjául szolgáló hangágyúk az alperesi határozatban megjelölt - károsítással nem érintett - területeken működtek, valóban indokolatlanul zavarták a vad nyugalma.

A fellebbezés szerint a törvényszék tévesen állapította meg a felperes üzemeltetői minőségét. Ezen megállapítás ellentétes az üzemeltető **P.K.Sz.** alperesnek megküldött írásbeli nyilatkozatával, a perben tett tanúvallomásával, valamint a ... Megyei Kormányhivatal ...i Járási Hivatala hatósági határozatával. A törvényszék a fentiekkel szemben a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét is megsértve csupán a hivatkozott felperesi levelet értékelte. A felperes

azonban csupán megbízottja és kapcsolattartója volt vadkár ügyekben **P.K.Sz.** üzemeltetőnek. A törvényszék e körben tévesen értékelte **tanú 1** és **tanú 2** tanú vallomását. Ezek igazolják, hogy az általuk hivatkozott hang ágyúk mely körzetben és pontosan hol működött, vagyis hogy egyáltalán az alperesi határozatokban hivatkozott hang ágyúk voltak-e.

Utalt arra a felperes, hogy ahogyan azt **Képviselő 1** alperesi képviselő is elmondta, több hangágyú is volt, ezek között olyanok is voltak, amelyek nem erdőben működtek.

A felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjára alapítva hivatkozott arra, hogy a bizonyítás eredménye okszerűtlen, kérte a tényállás körében annak megállapítását, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a hangágyúk nem vadkár veszélyének kitett területen voltak, hogy azok üzemeltetője a felperes volt és hogy azoknak nem volt vadkár-elhárítási szerepük, továbbá hogy a hangágyúk a vadat indokolatlanul (okszerűtlenül) zavarták. A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével állapította meg az ezzel ellentétes tényállást. Sértette a bizonyítékok mérlegelésének Pp. 79. § (1) bekezdésében foglalt szabályait, továbbá a szakértői bizonyítás szükségességét megalapozó Pp. 300. § (1) bekezdését.

Kiemelte, hogy az alperesi határozat alapját nem bizonyított tényállítások és hivatkozások képezik. A határozat ezzel sérti az alperes fegyelmi szabályzatát, az alapszabályát, továbbá a Vtv. 28. §-át, ezáltal a Ptk. 3: 37. § (1) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezése szükséges. Ennek elmulasztásával az elsőfokú bíróság ítélete maga is jogszabálysértő.

Kifogásolta a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében nem értékelt egyes, a felperes által keresetében rögzített előadásokat, álláspontokat.

Ennek körében hangsúlyozta, hogy a felperes évek óta nem vesz részt az alpereshez kapcsolódó tevékenységben, ekként nem is állt módjában semmiféle alapszabályba ütköző tevékenységet folytatni. Magatartását kizárólag magánemberként, családi gazdálkodóként, más gazdálkodó megbízásából - a Vtv. 79. §-a szerinti vadkár-megelőzési kötelezettséghez kapcsolódóan - fejtette ki, ennek azonban nincs köze vadásztársasági tagságához, tagi minőségéhez.

Kiemelte, hogy a ... Megyei Kormányhivatal ...i Járási Hivatala szabálysértési hatóságként az eljárást megszüntette, mert semmilyen szabálytalanságot, szabálysértést nem tudott megállapítani. Erre tekintettel az üzemeltető **P.K.Sz.**, illetve a felperes is minden alappal gondolhatta, hogy a hangágyúk működése megfelelt a jogszabályoknak, jogellenességet nem valósít meg. A hatósági határozat ésszerű bizalmat keltett a jogszerűséget érintően, így jogszabálysértő és súlyosan méltánytalan ezen előzményekre is tekintettel bármilyen jellegű fegyelmi büntetés alkalmazása a felperessel szemben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

Megítélése szerint alapos az az ítéleti megállapítás, hogy a gáz ágyúk üzemeltetője a felperes volt. Utalt a felperes 2018. január 14. napján küldött e-mailjére, amelyben a felperes csupán annyit jelzett ezzel kapcsolatosan, hogy korántsem biztos, hogy ő az üzemeltető. A felperes a közgyűlésen sem jelent meg, indítványt akkor sem terjesztett elő.

Az alperes álláspontja szerint a pernek nem az a tárgya, hogy követett-e el a felperes fegyelmi vétséget, hanem az, hogy az alperes fegyelmi határozata ütközik-e jogszabályba vagy az alperes szabályzataiba, vagyis a határozatokat a fegyelmi szabályzatban meghatározott szervek a fegyelmi szabályzatban meghatározott eljárási rendben hozták-e meg. Mindemellett a perben lefolytatott bizonyítás igazolta a fegyelmi határozat megállapításait.

A 2017. szeptember 11-i levelében a felperes elismerő nyilatkozatot tett arra nézve, hogy ő a hangágyúk üzemeltetője. Ezt a keresetlevél egyes kitételei sem cáfolják. A meghallgatott tanúk is alátámasztották.

A szakértő által vizsgált helyszínek, hangágyúk, és a korabeli időszakban kihelyezett hangágyúk helyszíne körében téves a fellebbezés, hiszen a szakértő a vizsgálata során az általa vizsgált helyszínek tekintetében is megállapította az eszközök zavaró hatását, az pedig nem képzelhető el, hogy a felperes a fegyelmi vétség megállapítását követően helyezte át a vad nyugalmát nem zavaró helyekről a hangágyúkat a vad nyugalmát zavaró helyekre. A szakértő megállapította, hogy 8 helyszínből 7 helyen nem volt vadkár-elhárítási szerepe a kihelyezett hangágyúknak.

A felperes nemcsak, mint gazdálkodó sértette meg a Vtv. 28. § (3) bekezdését, hanem, mint az alperes tagja, egyben megsértette az alperes alapszabályának 12. pontját is. A felperes esetében nem különíthető el a vétség elbírálása szempontjából a gazdálkodó minősége, illetőleg a tagi minősége körében kifejtett magatartás.

Az alperes álláspontja szerint téves az a felperesi álláspont, hogy a hangágyúk a gazdálkodókat terhelő, a vadkárok megelőzésére és elhárítására irányuló törvényi kötelezettségek teljesítését szolgálják, ugyanis a Vtv. 79. § (1) és (2) bekezdése értelmében a vadkár-elhárító berendezések kihelyezése a vadászatra jogosult feladata, az nem tartozik a földhasználó közreműködési kötelezettségébe.

A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett nyilatkozatában kifejtette, hogy az alperes tévesen értelmezi a perben a felperesre háruló bizonyítási kötelezettséget és a bizonyítási terhet. A perben vizsgálni kellett, hogy a felperes valóban elkövette-e a terhére rótt fegyelmi vétséget. Az alperes volt köteles bizonyítani, hogy a felperes megvalósította a határozatban foglalt tevékenységet, és ezzel a vad nyugalmát indokolatlanul zavarta.

Téves az alperesnek a védekezés terén a felperes passzivitására utaló érvelése. A felperes az elsőfokú határozat meghozatala előtt is tett nyilatkozatot, észrevételeket, tényállításokat, továbbá jogi álláspontját is kifejtette. Az elsőfokú határozattal szemben fellebbezést nyújtott be, tényállításokat közölt, jogi álláspontját ebben is kifejtette. A közgyűlést megelőzően a hangágyúk üzemeltetője, **P.K.Sz.** is tett írásbeli nyilatkozatot. Az alperes által hivatkozott 2017. szeptember 11-én kelt felperesi levél a felperes által került csatolásra, az abban foglaltak a felperes álláspontját igazolják és tanúsítják a felperes együttműködési szándékát, ugyanakkor nem igazolják, hogy ő lenne a hangágyúk üzemeltetője.

A felperes álláspontja szerint nem tartozik a per tárgyához, hogy kik voltak a perbeli időszakban, illetve jelenleg kik a családi gazdaság tagjai. Mindemellett csatolta a nyilvántartó határozatok releváns oldalait, amely alapján látható, hogy **P.K.Sz.** nem volt, és jelenleg sem tagja a felperes családi gazdaságának.

Képviselő 1 és Képviselő 2 nyilatkozatai nem tanúvallomások, hanem az alperes képviselőjének, vagyis magának a félnek a nyilatkozatai.

Fenntartotta a fellebbezésben kifejtetteket a tekintetben, hogy a perben nem nyert bizonyítást, hogy a perbeli időszakban működtetett hangágyúk a vad nyugalmának indokolatlan megzavarására alkalmasak lettek volna. Az alperesi feltételezés, mely szerint a hangágyúk helye a perbeli időszak óta nem változott, ellentétben áll az alperesi képviselők nyilatkozatával is.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges és az eljárásjogi rendelkezések által lehetővé tett körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a beszerzett peradatok mérlegelése útján megállapított

tényállással, továbbá az arra alapított jogkövetkeztetésével az ítélet tábla érdemben az alábbiak szerint egyetértett.

A jogi személy határozatainak felülvizsgálata körében kialakult következetes bírói gyakorlatnak megfelelően a perben a bíróság csak olyan kifogások mentén vizsgálhatja felül az alperes határozatát, amelyeket a felperes a Ptk. 3: 36. § (1) bekezdése szerinti perindítási határidőben a határozattal szemben felhozott.

Az önkormányzatiság és autonómia alapján az alperes az alapszabályában, fegyelmi szabályzatában - jogszabályi keretek között - maga határozhatja meg a fegyelmi eljárás rendjét, a szankciókat, továbbá azt is, hogy milyen tényállást megvalósító magatartást minősít fegyelmi vétségnek. A fegyelmi eljárás során az arra hatáskörrel rendelkező szervnek a fegyelmi szabályzatban foglalt eljárási rend keretében abban a kérdésben kell döntenie, hogy az eljárás tárgyává tett magatartás megvalósult-e, és az megfelel-e az alapszabályban, fegyelmi szabályzatban fegyelmi vétségként minősített tényállásnak. Ebben a körben (tehát, hogy a tanúsított magatartás tényállásszerű-e) az alperes határozata érdemi felülbírálatának van helye.

Ennek megfelelően abban a kérdésben kellett a perben állást foglalni, hogy a fegyelmi eljárás, egyúttal a keresettel támadott alperesi határozat tárgyát képező felperesi magatartás (a hangágyúk fegyelmi határozatban megjelölt helyszíneken való elhelyezésében és működtetésében való közreműködés) megvalósult-e, továbbá ezen magatartás a Vtv. 28. § (3) bekezdésében foglaltak megsértéseként, ekként az alapszabály 12. pontját sértő fegyelmi vétségként minősíthető-e.

A felperes elsődleges jogi álláspontjával kapcsolatosan az ítélet tábla rámutat arra, hogy a támadott alperesi határozat a hangágyúk kihelyezésében és működtetésében való közreműködés formájában megvalósított magatartást minősítetti fegyelmi vétségnek. A közreműködés fogalmát kimeríti az is, ha a felperes nem a hangágyúk üzemeltetőjeként, hanem az üzemeltető megbízottjaként járt el az eszközök megrendelése, azok kihelyezése, ellenőrzése, azaz működtetése körében. A hangágyúk működtetésében való felperesi közreműködés kétséget kizáróan megállapítható a felperes elsőfokú ítéletben is hivatkozott levele, továbbá a tanúvallomások alapján. Erre tekintettel nem volt relevanciája azon körülménynek, hogy a hangágyúk üzemeltetőjének minősül-e a felperes, illetve a családi gazdaság keretei között a felperesnek milyen szerepe van.

Ugyancsak nem foghat helyt az a felperesi álláspont, hogy elkülönítendő vadásztársasági tagi, illetőleg gazdálkodói minőségében kifejtett tevékenysége. A felperes nem vitatottan a vadásztársaság tagja, a tagokra vonatkozó jogszabályi, alapszabályi, illetve a fegyelmi szabályzatban meghatározott rendelkezések hatálya kiterjed rá és egyúttal arra a magatartására is, amelyet a gazdálkodói tevékenysége körében fejtett ki.

Helytálló az a fellebbezési érvelés, hogy a fegyelmi határozat alapjául szolgáló magatartás megítélése körében nyilvánvalóan szükséges annak tisztázása, hogy az érintett időszakban a kifogásolt hangágyúk hol működtek. Ettől függően dönthető el ugyanis, hogy a magatartás alapul szolgálhat-e a Vtv. 28. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezések megsértésének megállapításához. Az ítélet tábla kiemeli, hogy ezen rendelkezések nem csak a vadászatra jogosultakra irányadó kötelezettséget tartalmaznak, a 28. §. (2) bekezdés normaszövege, továbbá a jogalkotónak a miniszteri indokolásban is megnyilvánuló szándéka alapján egyértelmű, hogy ezen jogszabályi előírások betartására "mindenki köteles".

Nem minősül szakkérdésnek annak eldöntése, hogy a hangágyúk az irányadó időszakban hol működtek.

A meghallgatott tanúk - elemeiben ugyan egymással részben ellentmondásos - vallomásai összességükben alátámasztják, hogy a hangágyúk a fegyelmi határozatban - biztonsági körzetekre

utalással - megjelölt helyszíneken voltak. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat e körben okszerűen, a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelte.

Kiemeli ugyanakkor az ítéletábra, hogy a felperes maga is elismerte (21. sz. irat), miszerint a 18/A/2. szám alatti szakvélemény irányadó táblázatában 5. és 7. pont alatt megjelölt két hangágyú a per tárgyát képező - a fegyelmi határozat alapjául szolgáló - időszakban is ott működött, ahol a szakértő azt fellelte. Az ítéletábra álláspontja szerint amennyiben akár csak egyetlen helyszín, illetve hangágyú esetében is megállapítható az üzemeltetésének a Vtv. 28. § (3) bekezdését sértő jellege, azaz az üzemeltetésük nem tekinthető okszerű mező- és erdőgazdálkodással összefüggő tevékenységnek, úgy ez már megalapozza a felperesi magatartásnak - az alapszabály 12. pontjának megsértésében megvalósuló - fegyelmi vétségkénti minősítését.

A Vtv. 28. § (3) bekezdésében foglalt előírásba abban az esetben ütközik a felperesi magatartás, ha a hangágyúk üzemeltetése a vadállományra zavaró hatást fejtett ki és a magatartás nem minősült okszerű mező- és erdőgazdálkodással összefüggő tevékenységnek, azaz vadkár-elhárítási, vadkár-megelőzési szempontok nem indokolták. E két körülmény (a zavaró hatás és annak indokoltsága) szakkérdés. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett álláspontjával szemben tehát e körben nem annak van jelentősége, hogy a Vtv. a vadkár-megelőzés körében kire ró aktív cselekvési kötelezettséget, hanem annak, hogy a magatartás okszerű mező- és erdőgazdálkodással összefüggő tevékenységnek minősül-e. Amennyiben a Vtv. hivatkozott rendelkezései nem is rónak ilyen kötelezettséget a földhasználóra, arra mindenképpen lehetőséget biztosítanak, hogy indokolt esetben ilyen tartalmú közreműködést tanúsítva is hozzájárulhasson a vadkár megelőzéséhez.

Az ezen szakkérdések megválaszolásának szükségessége által - a Pp. 300. § (1) bekezdése alapján - indokoltá tett magánszakértői bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy a hangágyúk működtetése vad nyugalmanak megzavarására alkalmas volt. A szakértői megállapítás e tekintetben aggálytalan. A felperes hivatkozásával kapcsolatosan az ítéletábra rámutat arra, hogy a peradatok szerint az üzemeltetett hangágyúk hangereje a legalacsonyabb fokozaton is 90 dB.

A felperes azon hivatkozását, miszerint a hangágyúk működtetése vadkár-megelőzési szempontból indokolt volt, a szakértői vélemény cáfolta. A szakvélemény értelmében az 1., a 2., a 3. és 8. pontban meghatározott helyszínen elhelyezett hangágyúknak vadkár-elhárítási szerepe nincs, míg a 4., 6. és 9. pontban meghatározott helyszínen működő hangágyúk vadkár-elhárítási szerepe nem valószínűsíthető.

A szakértői vélemény alátámasztotta azt is, hogy azokon a helyszíneken sem volt vadkár-elhárító szerepe a hangágyúknak, amelyek tekintetében a felperes a perben elismerte, hogy azok az irányadó időszakban is ott működtek. A szakértő megállapítása szerint az 5. pontban megjelölt helyszín esetében - akác felújítás, fiatalos tuskósarj-eredetű növénykultúráról lévén szó - a hangágyúk használata a vadkár-megelőzésnek nem megszokott módja, a 7. pontban megjelölt helyszín esetében pedig - erdőszűl jellegű erdőszűlben, részben cserjés legelő mellett - a vadkár-elhárítási szerepe nem valószínűsíthető.

A felperes a magánszakértői vélemény megállapításaival szemben más eljárásban szerzett szakértői vélemények felhasználásával kívánta igazolni, hogy a hangágyúk vadkár-elhárító szerepet töltek be. Ezen szakértői vélemények felhasználására és bizonyítékként való értékelésére azonban - ahogy arra a törvényszék helyesen utalt - a Pp. 200. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak mellett sem biztosított eljárásjogi lehetőséget a Pp. 306. § (4) bekezdése, mely szerint kirendelt szakértő vagy magánszakértő alkalmazásának az indítványozása esetén ugyanazon szakkérdés vonatkozásában már nincs helye más eljárásban kirendelt szakértő alkalmazásának. A Pp. 200. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak mellett sem volt mód e körben a felperes által csatolt fényképfelvételek megtekintése eredményeként az alkalmazott felperesi eljárás indokoltságának megállapítására, tekintettel arra, hogy ez a körülmény szakkérdés volt, igazolása szakértői kompetenciát igényelt.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság az eljárásjogi rendelkezések által lehetővé tett körben lefolytatott bizonyítás anyagát helyesen mérlegelve foglalt állást akként, hogy a fegyelmi határozat alapjául szolgáló fegyelmi vétség felperes részéről való elkövetése megvalósult. A felperes közreműködésével kihelyezett és üzemeltetett hangágyúk indokolatlanul zavarták a vad búvó-, lakó-, és táplálkozási, valamint szaporodási helyét. Ez a magatartás a Vtv. 28. § irányadó rendelkezéseinek megsértése folytán az alapszabály 12. pontjában foglalt rendelkezésekbe ütközik, tehát a tagi kötelezettség megszegésének, ekként az alperesi fegyelmi szabályzat III. fejezetének 5. §-a értelmében fegyelmi vétségnek minősül.

Az alperes perben támadott határozata nem jogszabálysértő, a hatályon kívül helyezésének a Ptk. 3:37. § (1) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn.

Az ítéletábra a fentieken túl hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság helytálló álláspontjának megfelelően a felperes által hivatkozott hatósági határozat a perben egyáltalán nem bír relevanciával, az csendháborítás szabálysértése tárgyában indult eljárás, tehát más tényállási elemek vizsgálatának keretei között született, a bíróságot pedig a Pp. 263. § (2) bekezdése értelmében egyébként sem kötni.

Az alperes által 27. szám alatt indítványozott további bizonyítás lefolytatásának (további tanúk meghallgatása), továbbá a 29. szám alatt csatolt okirati bizonyítékok, illetve légi felvételek bizonyítékként való értékelésének a Pp. 220. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglalt feltételek hiányában a Pp. 220. § (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem voltak meg az eljárásjogi feltételei, így mindezt az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte.

Az alperesnek a másodfokú tárgyaláson kifejtett álláspontjával szemben a felperes által az alperes fellebbezési ellenkérelmére Pf. 6. sorszám alatt előterjesztett beadvány hatálytalansága nem állapítható meg. A beadvány nem minősül perfelvételi iratnak, így a hatálytalanság Pp. 203. § (1) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, és nem minősül hatálytalannak a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján sem, hiszen mulasztás sem állapítható meg az előterjesztője terhére. A beadvány mellékleteként benyújtott okiratok bizonyítékként azonban a Pp. 373. § (1) bekezdése értelmében - figyelemmel a (2) bekezdésben foglalt feltételek hiányára - nem értékelhetők.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, az eredménytelenül fellebbező felperest pedig a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára az általa a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdés alapján felszámított, az áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2019. szeptember 19.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró